

Zwaard van glas

VICTORIA AVEYARD BIJ UITGEVERIJ CARGO

Rode koningin

Victoria Aveyard
Zwaard van glas

Vertaald door Marion Drolsbach en Ellis Post Uiterweer

2016
Amsterdam

Cargo is een imprint van Uitgeverij De Bezige Bij,
Amsterdam | Antwerpen

Copyright © 2016 Victoria Aveyard
Copyright Nederlandse vertaling © 2016 Marion Drolsbach en
Ellis Post Uiterweer
Oorspronkelijke titel *Glass Sword*
Oorspronkelijke uitgever HarperCollins
Omslagontwerp b'IJ Barbara
Omslagillustratie Harper Collins Children's Books & Michael Frost
Foto auteur Stephanie Girard
Vormgeving binnenwerk CeevanWee, Amsterdam
Druk Koninklijke Wöhrmann, Zutphen
ISBN 978 90 234 9807 0
NUR 280

uitgeverijcargo.nl

!

Aan mijn grootouders, hier en daar. Jullie zijn altijd thuis.

1

Ik krimp ineen. De lap die ze me geeft is schoon, maar ruikt nog steeds naar bloed. Dat zou me niets moeten doen. Mijn kleren zitten toch al onder het bloed. Het rode is vanzelfsprekend van mij. Het zilveren bloed is van een heleboel anderen. Van Evangeline, van Ptolemus, van de nimf: van iedereen die me in de arena probeerde te doden. Er zit vast ook een beetje van Cal bij, want hij bloedde hevig in het zand toen hij door onze zogenaamde beulen werd toegetakeld. Nu zit hij tegenover me naar de grond te staren, terwijl hij zijn wonden langzaam vanzelf laat genezen. Ik kijk naar een van de vele snijwonden op mijn armen, waarschijnlijk van Evangeline. Ze zijn nog vers, en diep genoeg om een litteken achter te laten. Stiekem vind ik dat een prettig idee. Die grillige jaap zal niet op magische wijze door de koele handen van een heler worden weggestreken. Cal en ik zijn niet meer in de Zilveren wereld, waar iemand onze welverdiende littekens eenvoudig kan wegvagen. We zijn ontsnapt. Dat wil zeggen, ik ben ontsnapt. Cals ketenen zijn een keiharde herinnering aan zijn gevangenschap.

Frika beroert verrassend teder mijn hand. ‘Bedek je gezicht, bliksemmeisje. Ze zoeken jóú.’

Voor deze ene keer gehoorzaam ik. De anderen volgen mijn voorbeeld en doen ook een rode lap voor hun mond en neus. Cals gezicht is het laatste onbedekte, maar dat duurt niet lang. Hij verzet zich niet als Frika hem een masker voorbindt, zodat hij eruitziet als een van ons.

Was hij dat maar...

Een elektrisch gezoem trilt door me heen, waardoor ik me bewust word van het pulserende, gierende geluid van de Ondertrein waar we in zitten. Onverbiddeijk voert die ons mee naar een stad die ooit een veilige haven was. De trein raast over oude sporen zoals een Zilveren snelle over open terrein racet. Ik luister naar het knarsende metaal en voel het diep in mijn botten, waar een kille pijn zich vastzet. De woede, de kracht die ik in de arena had, is enkel nog een vage herinnering die pijn en angst heeft achtergelaten. Ik moet er niet aan denken wat er nu door Cal heen gaat. Hij is alles kwijt, alles wat hem dierbaar was. Zijn vader, zijn broer, zijn koninkrijk. Ik snap niet hoe hij zich zo goed kan houden. Afgezien van het schudden van de trein zit hij er roerloos bij.

Niemand hoeft me uit te leggen waarom we zo'n haast hebben. Frika en haar Gardisten, gespannen als een veer, zijn voor mij uitleg genoeg. We zijn nog steeds op de vlucht.

Maven heeft deze weg al eens afgelegd, en hij zal terugkomen. Deze keer met de razernij van zijn soldaten, zijn moeder en zijn nieuwe kroon. Gisteren was hij nog prins, vandaag is hij koning. Ik dacht dat hij mijn vriend was, mijn verloofde, maar nu weet ik wel beter. Nu weet ik dat ik hem moet haten en vrezen. Hij heeft geholpen zijn vader om de kroon te vermoorden, en heeft zijn broer ervoor laten opdraaien. Hij weet dat de straling rond de verwoeste stad een leugen is, bedrog, en hij weet waar de trein naartoe gaat. De schuilplaats die Frika heeft gebouwd is niet meer veilig voor ons, voor mij... Mischien stormen we al regelrecht op een hinderlaag af.

Iemand bespeurt mijn ongerustheid en slaat een arm om me heen. Scheem. Ik kan nog nauwelijks geloven dat mijn broer hier is, levend en wel. Het raarste is dat hij net zo is als ik. Rood en Zilver, en krachtiger dan elk apart.

'Ik zorg dat ze je niet nog een keer te pakken krijgen,' fluistert hij, zo zacht dat ik het bijna niet kan verstaan. Het is waar-

schijnlijk verboden om trouw te zijn aan iets of iemand anders dan de Scharlaken Garde, zelfs aan een familielid. ‘Dat beloof ik.’

Zijn aanwezigheid is geruststellend en voert me terug in de tijd. Naar de tijd voordat hij in dienst moest, naar een regenachtige lente, toen we nog konden doen alsof we kinderen waren. Niets bestond toen nog behalve de modder, het dorp en onze dwaze gewoonte om niet aan de toekomst te denken. Maar nu is de toekomst het enige wat me bezighoudt, en ik vraag me af welke duistere weg we door mijn toedoen zijn ingeslagen.

‘Wat nu?’ Ik vraag het aan Frika, maar mijn blik dwaalt af naar Kilorn. Hij staat met opeengeklemd kaken naast haar, een plichtsgetrouwe bewaker in bloedige zwachtels. Het is een vreemd idee dat hij nog niet zo lang geleden bij een visser in de leer was. Net als Scheem lijkt hij hier niet op zijn plaats, een spookverschijning uit een tijd van voor dit alles.

‘Er is altijd wel een plek om naartoe te vluchten,’ antwoordt Frika, die zich vooral op Cal concentreert.

Ze verwacht dat hij zal tegenstribbelen, zich zal verzetten, maar dat doet hij niet.

‘Zorg dat je haar niet loslaat,’ zegt Frika als ze zich een ogenblik later weer naar Scheem omdraait. Mijn broer knikt, en zijn hand voelt zwaar op mijn schouder. ‘Ze mag niet verdwijnen.’

Ik ben geen generaal of tacticus, maar haar redenering is duidelijk. Ik ben het bliksemmeisje. De mensen kennen mijn naam en mijn gezicht, en ze weten wat ik kan. Ik ben waardevol, ik ben machtig, en Maven zal er alles aan doen om te voorkomen dat ik kan terugvechten. Het is me een raadsel hoe mijn broer me tegen de boosaardige nieuwe koning kan beschermen, ook al is hij net zoals ik en ook al is hij het snelste wezen dat ik ooit heb gezien. Maar ik moet in hem geloven, zelfs al lijkt het een wonder. Tenslotte heb ik al zoveel on-

mogelijke dingen gezien. Nog een ontsnapping is wel het minste.

Het klikken en schuiven van wapens die worden doorgeladen echoot door de trein als de Garde zich klaarmaakt. Kilorn verplaatst zich en komt licht schommelend bij me staan, terwijl hij zijn geweer stevig vasthoudt. Hij kijkt me vriendelijk aan en probeert te grijnzen om me aan het lachen te maken, maar zijn groene ogen staan ernstig en bang.

Cal daarentegen zit er rustig en haast vredig bij. Hoewel hij het meest te vrezen heeft – hij is geketend, omringd door vijanden en wordt opgejaagd door zijn eigen broer – ziet hij er kalm uit. Dat verbaast me niet. Hij is soldaat in hart en nieren. Hij weet wat oorlog betekent, en voor ons is het nu beslist oorlog.

‘Ik hoop dat je niet van plan bent om te vechten.’ Dat is het eerste wat Cal sinds een hele poos zegt. Zijn blik is op mij gericht, maar zijn scherpe woorden zijn voor Frika bedoeld. ‘Ik hoop dat je van plan bent om te vluchten.’

‘Hou maar op, Zilver.’ Ze recht haar rug. ‘Ik weet wat we moeten doen.’

Ik kan me niet inhouden. ‘Dat weet hij ook.’ Ze kijkt me vernietigend aan, maar ik heb wel erger meegemaakt. Ik geef geen krimp. ‘Cal weet hoe ze vechten, hij weet wat ze zullen doen om ons tegen te houden. Gebruik hem.’

Hoe voelt het om te worden gebruikt? Toen hij me dat in de gevangenis onder de Knekelkom toebeet, wilde ik het liefst sterven. Nu doet het me weinig.

Ze zegt niets, en dat is genoeg voor Cal.

‘Ze hebben Leeuwenbekken,’ zegt hij grimmig.

Kilorn schiet in de lach. ‘Bloemen?’

‘Straalluchtschepen,’ verduidelijkt Cal, met een vonk van afkeer in zijn ogen. ‘Oranje vleugels, zilveren romp, één piloot, makkelijk te besturen, perfect voor een aanval op een stad. Ze beschikken elk over vier raketten. Maal één eskader, dat is acht-

enveertig raketten die jullie moeten ontwijken, plus lichte munitie. Kunnen jullie dat aan?’

Niemand reageert. Nee, dat kunnen we niet...

‘En de Leeuwenbekken zijn nog het minste waar we ons zorgen om moeten maken. Die cirkelen alleen maar rond, verdedigen een grens en houden ons tegen totdat de grondtroepen arriveren.’ Hij slaat zijn ogen neer en denkt snel na. Hij vraagt zich af wat hij zou doen als hij aan de andere kant zou staan. Als hij de koning was in plaats van Maven. ‘Ze zullen ons omsingelen en voorwaarden stellen: Mare en ik, in ruil voor jouw ontsnapping.’

Nog een offer. Langzaam adem ik uit. Vanochtend, gisteren, voordat deze waanzin begon, zou ik mezelf met alle plezier hebben overgegeven alleen maar om Kilorn en mijn broer te redden. Maar nu... Nu weet ik dat ik bijzonder ben. Nu zijn er anderen die ik moet beschermen. Nu kan ik niet zomaar verdwijnen.

‘Daar kunnen we niet mee akkoord gaan,’ zeg ik. Een bittere waarheid. Ik voel Kilorns blik op me rusten, maar ik kijk niet op. Ik kan mezelf niet toestaan de veroordeling in zijn ogen te zien.

Cal is niet zo streng. Hij knikt instemmend. ‘De koning verwacht niet dat we toegeven,’ zegt hij. ‘De straalluchtschepen zullen dood en verderf zaaien, en de grondtroepen zullen korte metten maken met de overlevenden. Het zal uitlopen op een slachtpartij.’

Frika heeft haar trots, zelfs nu ze vreselijk in het nauw is gebracht. ‘Wat stel jij dan voor?’ vraagt ze, terwijl ze zich over hem heen buigt. De minachting druipt van haar af. ‘Een totale overgave?’

Er glijdt een zweem van afkeer over Cals gezicht. ‘Maven zal jullie toch wel afslachten. Of het nou in een kerker is of op het slagveld, hij zal niemand van ons in leven willen laten.’

‘Dan kunnen we beter sterven in de strijd.’ Kilorns stem

klinkt krachtiger dan zou moeten, maar zijn vingers trillen. Mijn vriend ziet eruit als de andere rebellen, tot alles bereid voor de goede zaak, maar hij is nog steeds bang. Hij is nog steeds een jongen van hooguit achttien, met te veel om voor te leven en te weinig redenen om te sterven.

Cal snuift spottend om Kilorns geforceerde maar onbeschaamde bewering, maar hij zegt niets meer. Hij weet dat niemand er iets mee opschiet als hij een levendige beschrijving zou geven van de dood die ons te wachten staat.

Frika heeft zulke bedenkingen niet en gebaart ongeduldig om hen allebei weg te wuiven. Achter me vertoont mijn broer dezelfde vastberadenheid als zij. Ze weten iets wat wij niet weten, iets wat ze nog niet willen zeggen. Maven heeft ons allemaal de prijs van misplaatst vertrouwen geleerd.

‘Wij zijn niet degenen die vandaag gaan sterven,’ zegt ze alleen voordat ze door de trein naar voren beent. Haar laarzen maken op de metalen vloer het geluid van mokerslagen. Uit elke voetstap blijkt haar onverzettelijkheid.

Nog voordat ik het voel, weet ik dat de trein afremt. De electriciteit neemt af wanneer we het ondergrondse station binnenglijden. Ik heb geen idee wat we boven in de lucht zullen aantreffen: witte mist, of straalluchtschepen met oranje vleugels. De anderen lijken zich er niet druk om te maken, want ze stappen doelbewust de Ondertrein uit. De bewapende en gemaskerde Gardisten zien eruit als echte soldaten, maar ik weet wel beter. Ze zijn niet opgewassen tegen wat hun boven het hoofd hangt.

‘Bereid je voor.’ Cals gefluister in mijn oor bezorgt me een huivering. Het doet me denken aan lang geleden, aan dansen in de maneschijn. ‘Vergeet niet hoe sterk je bent.’

Kilorn dringt zich tussen ons in voordat ik tegen Cal kan zeggen dat ik nu alleen nog maar zeker ben van mijn kracht en mijn vaardigheid. De electriciteit in mijn aderen is misschien wel het enige waar ik in deze wereld op kan vertrouwen.

Ik wil graag in de Scharlaken Garde geloven, en vooral in Scheem en Kilorn, maar dat sta ik mezelf niet toe na de narigheid die mijn vertrouwen, mijn blindheid tegenover Maven, ons heeft bezorgd. En geloven in Cal is al helemaal onmogelijk. Hij is een gevangene, een Zilveren, de vijand die ons zou verraden als hij de kans kreeg, als hij ergens naartoe kon vluchten. Maar toch voel ik me op de een of andere manier tot hem aangetrokken. Toch herinner ik me de gekwelde jongen die me een zilveren munt gaf toen ik niemand was. Hij heeft mij een betere toekomst gegeven, en de zijne verwoest.

Toch hebben we nog steeds een band – een ongemakkelijke, gesmeed in bloed en verraad. We zijn verbonden, we zijn verenigd tegen Maven, tegen iedereen die ons heeft bedrogen, tegen de wereld die op het punt staat uit elkaar te scheuren.

De stilte wacht op ons. Er hangt een grijze, klamme nevel over de ruïnen van Naercey, waardoor de lucht zo laag lijkt dat ik hem bijna kan aanraken. Het is koud, de kilte van de herfst, het seizoen van verandering en dood. Aan de horizon is nog geen dreiging te zien, geen straalluchtschepen om verwoesting te laten neerdalen over een stad die al in puin ligt. Frika zet er flink de pas in vanaf het spoor naar de brede, verlaten hoofdstraat. De brokstukken gapen als een ravijn, grijzer en kapotter dan ik me herinner.

We marcheren in oostelijke richting door de straat naar de in mist gehulde waterkant. De hoge, gedeeltelijk ingestorte gebouwen staan boven ons gebogen. Hun ramen lijken op ogen die ons gadeslaan terwijl we voorbijlopen. In de kapotte holttes en donkere bogen zouden Zilveren op de loer kunnen liggen, gereed om de Scharlaken Garde af te maken. Maven zou me dwingen te kijken terwijl hij hen een voor een zou neerslaan. Mij zou hij niet de luxe van een snelle, pijnloze dood gunnen. Erger nog: ik denk dat hij me helemaal niet zou laten sterven. Bij die gedachte krijg ik het vanbinnen ijsig koud, alsof ik door

een Zilveren huiveraar ben aangeraakt. Maven mag nog zoveel tegen me hebben gelogen, ik ken de geheimen van zijn hart. Ik herinner me dat hij me met bevende vingers door de tralies van een cel vastgreep. En ik weet welke naam hij met zich meedraagt, de naam die me eraan herinnert dat er nog altijd een hart in zijn borst klopt. *Hij heette Thomas, en ik zag hem sterven.* Die jongen kon hij niet redden, maar mij wel, op zijn eigen verknipte wijze.

Nee. Dat plezier gun ik hem niet. Dan ga ik nog liever dood.

Maar hoe ik ook mijn best doe, ik kan de verloren en vergeten prins, de schaduw die ik dacht dat hij was, niet van me af zetten. Ik wou dat die jongen echt was. Ik wou dat hij niet alleen maar in mijn herinnering bestond.

Er klinkt een vreemde echo in de ruïnen van Naercey; het is er rustiger dan anders. Met een schok besef ik hoe dat komt. De vluchtelingen zijn weg! De vrouw die de bergen as opveegde, de kinderen die zich schuilhielden in de rioolbuizen, de schaduwen van mijn Rode broeders en zusters: allemaal zijn ze gevlucht. Er is niemand over behalve wij.

‘Je kunt van Frika zeggen wat je wilt, maar ze is beslist niet dom,’ zegt Scheem in antwoord op mijn vraag, nog voordat ik die heb kunnen stellen. ‘Zij heeft gisteravond het bevel gegeven om te evacueren, nadat ze uit Archeon was ontsnapt. Ze dacht dat jij of Maven zou gaan kletsen als jullie gemarteld werden.’

Ze had het mis. Maven hoefde helemaal niet te worden gemarteld. Hij had zijn informatie vrijwillig gegeven. Hij had zijn geest opengesteld voor zijn moeder en haar in alles laten wroeten wat ze daar zag. De Ondertrein, de geheime stad, de lijst. Dat is nu allemaal van haar, net zoals hij altijd van haar is geweest.

De rij soldaten van de Scharlaken Garde strekt zich achter ons uit, een chaotische troep gewapende mannen en vrouwen. Kilorn marcheert vlak achter me – zijn blik schiet heen en

weer –, terwijl Frika vooroploopt. Twee potige soldaten houden Cals armen stevig vast om te zorgen dat hij haar op de voet blijft volgen. Ze zien er met hun rode sjaals angstaanjagend uit. Maar we zijn nu nog maar met heel weinig mensen, hooguit dertig, allemaal lichtgewond. Er zijn haast geen overlevenden.

‘We hebben niet genoeg mensen om deze opstand vol te houden, zelfs niet als we nog een keer ontsnappen,’ fluister ik tegen mijn broer. De laaghangende mist dempt mijn stem, maar hij hoort me toch.

Zijn mondhoek trilt, want hij wil glimlachen. ‘Dat is jouw zorg niet.’

Voordat ik kan aandringen, blijft de soldaat voor ons staan. Hij is niet de enige. Vooraan in de rij steekt Frika haar vuist omhoog, terwijl ze boos naar de grijze hemel tuurt. De anderen volgen haar voorbeeld en zoeken naar iets wat we niet kunnen zien. Alleen Cal houdt zijn blik neergeslagen. Hij weet al hoe onze ondergang eruitziet.

Vanuit de verte komt een onmenselijk gekrijs door de mist omlaag. Het is een mechanisch, constant geluid dat boven ons rondcirkelt. En het zwelt nog aan. Twaalf speervormige schaduwen scheuren door de lucht. Hun oranje vleugels schieten telkens de wolken in en uit. Ik heb nog nooit een straalluchtschip van zo dichtbij of overdag gezien, dus mijn mond valt onwillekeurig open als ze in zicht komen. Frika brult bevelen naar de Garde, maar ik hoor haar niet. Ik staar geboeid naar de lucht en de gevleugelde dood boven ons hoofd. De vliegende machines zijn, net zoals Cals motorrijwiel, mooi om te zien, van onmogelijk gebogen staal en glas. Daar zal een magnetronius wel iets mee te maken hebben gehad, denk ik. Hoe kan metaal anders vliegen? Blauw getinte motoren spuwen onder de vleugels vonken uit – een duidelijke aanwijzing van elektriciteit. Ik kan ze nog net voelen, als adem op de huid, maar ze zijn voor mij te ver weg om te kun-

nen beïnvloeden. Ik kan alleen maar vol afgrijzen toekijken.

Ze vliegen krijsend en tollend rond het eiland Naercey, zonder ook maar even hun cirkel te verbreken. Ik kan me bijna voorstellen dat ze onschadelijk zijn, nieuwsgierige vogels die de vernietigde resten van een opstand komen bekijken. Opeens scheert een pijl van grijs metaal met een rookpluim erachteraan door de lucht, die zich bijna te snel beweegt om te kunnen zien. Hij knalt tegen een gebouw verderop in de straat en verdwijnt door een kapot venster naar binnen. Een tel later ontploft hij in een roodoranje waas dat de hele verdieping van het al halvingestorte gebouw verwoest. Het zakt in elkaar op duizend jaar oude stutten, die knappen alsof het tandenstokers zijn. Het hele bouwwerk kantelt en valt zo langzaam om dat het onwerkelijk lijkt. Wanneer het op straat stort en ons de weg verspert, voel ik het dreunen in mijn botten. Een wolk van rook en stof omringt ons, maar ik deins niet achteruit. Nu laat ik me niet meer zo snel afschrikken.

Te midden van de grijze en bruine stofwolken blijft Cal bij me staan, ook al duiken zijn overmeestersaars in elkaar. Heel even kijken we elkaar aan en dan laat hij zijn schouders zakken. Dat is het enige teken van zijn nederlaag dat hij me laat zien.

Frika grijpt zich aan de dichtstbijzijnde Gardist vast om zichzelf op te trekken. ‘Verspreiden!’ schreeuwt ze, terwijl ze naar de stegen aan weerskanten gebaart. ‘Naar het noorden, naar de tunnels!’ Ondertussen wijst ze naar haar luitenanten om hun te vertellen wat ze moeten doen. ‘Scheem, naar het park!’ Mijn broer knikt, want hij snapt wat ze bedoelt. Wanneer er nog een raket tegen een gebouw vlakbij knalt, wordt ze overstemd. Maar het is duidelijk wat ze schreeuwt.

Vluchten!

Eigenlijk wil ik standhouden, blijven staan om te vechten. Vanwege mijn paars-witte bliksem zal ik ongetwijfeld een doelwit worden en de straalluchtschepen bij de wegvluchten-

de Garde weglukken. Misschien zou ik zelfs een straalluchtschip of twee kunnen neerhalen. Maar dat is onmogelijk. Ik ben meer waard dan de anderen, meer dan rode maskers en verbandwindsels. Scheem en ik moeten het overleven voor de goede zaak, maar vooral voor de anderen. Voor de lijst van honderden anderen zoals wij, hybriden, afwijkingen, freaks, onmogelijke Rood-en-Zilveren, die zullen sterven als wij falen.

Scheem weet dat net zo goed als ik, en hij haakt zijn arm door de mijne. Hij grijpt me zo stevig beet dat ik er vast een blauwe plek aan over zal houden. Het is bijna te eenvoudig om met hem in de pas te rennen, om me door hem te laten meevoeren, weg van de brede laan naar een straat met een grijs-groene kluwen verwilderde bomen. Hoe verder we doorlopen, des te dichter ze op elkaar staan, knoestig als misvormde vingers. Na duizend jaar verwaarlozing is dit bosje veranderd in een dode wildernis die ons verbergt voor dingen in de lucht; we kunnen alleen maar de straalluchtschepen horen die telkens dichterbij cirkelen. Kilorn zit ons steeds dicht op de hiel. Heel even kan ik mezelf wijsmaken dat we weer thuis zijn en door Opstelten dwalen om lol te trappen en keet te schoppen. Nu lijkt het wel alsof we ons alleen maar in de nesten kunnen werken.

Wanneer Scheem eindelijk glijdend tot stilstand komt en met zijn hakken een spoor in de aarde trekt, waag ik een blik om me heen. Kilorn komt naast ons staan. Zijn geweer is nutteloos omhooggericht, maar er komt niemand achter ons aan. Ik kan de straat niet eens meer zien, en ook de rode lappen die de ruïnen in vluchtten zijn nergens te bekennen.

Mijn broer tuurt tussen de boomtakken door omhoog om te zien of de straalluchtschepen wegvliegen.

‘Waar gaan we naartoe?’ vraag ik buiten adem aan mijn broer.

Kilorn geeft antwoord. ‘Naar de rivier,’ zegt hij. ‘En daarna naar de zee. Kun jij ons erheen brengen?’ voegt hij eraan toe,

met een blik op Scheems handen, alsof hij er zijn vaardigheid in zou kunnen zien. Maar Scheems kracht is net zoals de mijne verborgen, onzichtbaar tot hij bereid is die te onthullen.

Mijn broer schudt zijn hoofd. 'Niet in één keer. Dat is veel te ver. En ik ren liever om mijn kracht te sparen.' Zijn gezicht be-trekt. 'Totdat het echt nodig is.'

Ik knik instemmend, want ik weet uit ervaring hoe het is om door je vaardigheid tot op het bot uitgeput te zijn, zodat je je nauwelijks nog kunt bewegen, laat staan vechten.

'Waar nemen ze Cal mee naartoe?'

Kilorn vertrekt zijn gezicht bij mijn vraag.

'Weet ik veel. Dat interesseert me geen barst.'

'Het zou je wel moeten interesseren,' zeg ik, ook al hapert mijn stem. Nee, dat hoeft helemaal niet, denk ik, en zelf zou ik me er ook niet druk om moeten maken. Als de prins weg is, moet ik hem loslaten. 'Hij kan ons helpen hier weg te komen. Hij kan met ons meevechten.'

'Zodra we hem de kans geven, zal hij ontsnappen of ons vermoorden,' snauwt Kilorn. Hij trekt zijn sjaal weg om te laten zien hoe kwaad hij is.

In gedachten zie ik Cals vuur dat alles verbrandt wat op zijn pad komt, van metaal tot mensenvlees. 'Hij had je allang kunnen vermoorden.' Dat is niet overdreven, en afgaand op Kilorns norse blik weet hij dat zelf ook.

'Ik had verwacht dat jullie dat gekibbel onderhand wel zouden hebben afgeleerd,' zegt Scheem, terwijl hij tussen ons in gaat staan. 'Wat dom van me.'

Knarsetandend verontschuldigt Kilorn zich, maar ik niet. Mijn aandacht is gericht op de straalluchtschepen, die hun elektrische hart tegen het mijne laten kloppen. Ze worden elke seconde zwakker naarmate ze zich verder van ons verwijderen. 'Ze vliegen weg. Als we willen gaan, moeten we dat nu doen.'

Mijn broer en Kilorn kijken me allebei bevreemd aan, maar

ze maken geen tegenwerpingen. ‘Deze kant op,’ zegt Scheem. Hij wijst tussen de bomen door naar een smal, bijna onzichtbaar pad van steen en asfalt. Weer geeft Scheem me een arm, en Kilorn beent in een flink tempo vooruit.

Takken schuren tegen ons aan en buigen zich over het steeds smaller wordende pad heen, totdat we niet meer naast elkaar kunnen rennen. Toch laat Scheem me niet los, maar grijpt hij me juist nog steviger vast. En opeens besef ik dat hij me helemaal niet vastgrijpt. Het is de lucht, de wereld. In één vernietigende, zwarte seconde wordt alles om ons heen strakker. En dan staan we zomaar aan de andere kant van de bomen. Wanneer we omkijken, zien we Kilorn uit het grijze bos tevoorschijn komen.

‘M-m-maar hij liep voor ons,’ stamel ik, terwijl ik van Scheem naar het pad en weer terug kijk. We steken over naar het midden van de straat, terwijl de mist boven ons zweeft. ‘Jij...’

Scheem grijnst, iets wat ongepast lijkt gezien het gejack van straalluchtschepen in de verte. ‘Laten we het er maar op houden dat ik ben gesprongen. Zolang je mij maar vasthoudt, kun je met me mee,’ zegt hij, waarna hij ons de volgende steeg in sleurt.

Mijn hart bonst als ik bedenk dat ik zojuist ben geteleporteerd, waardoor ik bijna onze hachelijke situatie vergeet. Maar de straalluchtschepen herinneren me er al snel aan. In het noorden ontploft nog een raket, waardoor er een gebouw met het geraas van een aardbeving tegen de vlakke gaat. Een enorme stofwolk kolkt de steeg in en bedelft ons onder weer een laag grijs. Ik ben nu zo aan rook en vuur gewend dat ik het haast niet meer ruik, zelfs niet wanneer de as als sneeuw omhoogkomt. We laten er voetstappen in achter. Misschien zijn dat wel de laatste sporen die we achterlaten.

Scheem weet waar we naartoe moeten en hoe we moeten rennen. Kilorn kan ons moeiteloos bijhouden, zelfs met het

zware geweer dat hij met zich meesjouwt. Intussen zijn we weer terug in de brede straat. In het oosten gloort het daglicht door het stof en puin heen, en brengt een vleug zilte zeewind met zich mee. In het westen ligt op straat het eerste ingestorte gebouw als een gevelde reus en verspert de weg terug naar de trein. Glasscherven, de ijzeren skeletten van gebouwen en vreemde, vervaagd witte schermen rijzen overal om ons heen op – een ruïne van een paleis.

Wat zou dit geweest zijn, vraag ik me vagelijk af. Julian zou het wel weten. Alleen al de gedachte aan zijn naam doet pijn, en ik zet het gevoel snel van me af.

Een paar andere rode lappen stuiven door de asgrauwe omgeving, en ik kijk uit naar een vertrouwd silhouet. Maar Cal is nergens te bekennen, en daar krijg ik het vreselijk benauwd van.

‘Ik ga niet weg zonder hem.’

Scheem doet geen moeite om te vragen wie ik bedoel. Dat weet hij al.

‘De prins komt met ons mee. Dat beloof ik.’

Mijn reactie schrijnt vanbinnen. ‘Ik vertrouw jouw belofte niet.’

Scheem was soldaat. Zijn leven was allesbehalve makkelijk, en hij weet wat pijn is. Toch voelt hij zich door mijn opmerking diep gekwetst. Dat zie ik aan zijn gezicht.

Ik zal hem later mijn excuses aanbieden, hou ik mezelf voor.

Als er ooit een later komt...

Er scheurt weer een raket over ons heen, die een paar straten verderop inslaat. Het gerommel van een explosie in de verte kan het felle en meer angstaanjagende geluid overal om ons heen echter niet verhullen.

Het ritme van duizend marcherende voeten.

2

Er hangt een dikke wolk as, en daardoor hebben we een paar tellen om naar het ons naderende noodlot te kijken. De silhouetten van de soldaten worden donker; ze komen uit noordelijke straten. Hun geweren kan ik nog niet zien, maar een Zilveren leger heeft dan ook geen geweren nodig om de tegenstander uit te schakelen.

Andere Gardisten voor ons slaan op de vlucht; ze rennen vol vuur omdat ze denken te kunnen ontsnappen, maar waarheen? Er is alleen maar de rivier en verderop de zee. Ze kunnen nergens heen, ze kunnen zich nergens verbergen. Het leger verplaatst zich langzaam, het lijkt te schuifelen. Ik tuur door het stof, ik doe mijn best alles te zien. En dan dringt tot me door wat dit is, wat Maven heeft gedaan. Door de schrik komen er vonken uit me, waardoor Scheem en Kilorn bij me wegdeinzen.

‘Mare!’ roept Scheem uit, gedeeltelijk verrast, gedeeltelijk kwaad. Kilorn zegt niets; hij kijkt naar me terwijl ik wankel op mijn benen.

Ik grijp hem stevig bij de arm, en hij vertrekt zijn gezicht niet. Mijn vonken zijn al verdwenen, en hij weet dat ik hem geen pijn wil doen. ‘Kijk!’ zeg ik, en ik wijs.

We wisten wel dat er soldaten zouden komen. Dat had Cal ons verteld; hij had ons gewaarschuwd dat Maven na de straalluchtschepen een legioen op ons af zou sturen. Maar zelfs Cal had dit niet kunnen voorzien. Alleen iemand die zo

gestoord is als Maven had dit kunnen verzinnen.

De voorsten dragen niet het sombere grijs van Cals goedgetrainde Zilveren soldaten. Het zijn dan ook geen soldaten. Het zijn bedienden in rode jassen, rode dassen, rode tunieken, rode broeken en op rode schoenen. Er is zoveel rood dat ze bebloed lijken. En aan hun voeten, rinkelend op de grond, zitten metalen ketenen. Het geluid daarvan snijdt me door de ziel; het overstemt het geraas van de straalluchtschepen, de projectielen en zelfs de ruw geblafte bevelen van de Zilveren officieren die zich achter de muur van Rood verbergen. Ik hoor alleen maar de ketenen.

Kilorn zet zijn stekels op en grauwt iets. Dan doet hij een stap naar voren; hij zet zijn geweer tegen de schouder, klaar om te schieten, maar het wapen beeft in zijn handen. Het leger is nog aan de andere kant van de laan, te ver zelfs voor een scherpschutter, ook al stond er geen menselijk schild voor. Het is nu echt onmogelijk.

‘We moeten in beweging blijven,’ mompelt Scheem. In zijn ogen staat een woedende blik, maar hij weet wat er moet worden gedaan en wat er moet worden genegeerd als we in leven willen blijven. ‘Kilorn, kom mee, anders laten we je hier achter.’

De woorden van mijn broer doen pijn, maar ze schudden me wel uit mijn bange droomtoestand wakker. Als Kilorn zich niet beweegt, pak ik hem bij de arm en fluister in zijn oor, in de hoop het lawaai van de ketenen te overstemmen.

‘Kilorn.’ Die toon sloeg ik aan tegen mijn moeder wanneer mijn broers ten strijde trokken, wanneer mijn vader ineens grote moeite met ademen had, wanneer alles uiteen leek te vallen. ‘Kilorn, we kunnen niks voor ze doen.’

Pissig zegt hij: ‘Niet waar.’ Hij kijkt achterom, naar mij. ‘Je moet iets doen. Jij kunt ze redden.’

Tot mijn eeuwige schande schud ik mijn hoofd. ‘Nee, ik kan niets doen.’

We blijven rennend op de vlucht. En Kilorn komt achter ons aan.

Er ontploffen meer projectielen, sneller achter elkaar en steeds dichterbij. Ik kan nauwelijks iets horen boven het suizen in mijn oren uit. Staal en glas gaan als riet in de wind heen en weer; ze buigen totdat ze breken en er een zilverkleurige regen op ons neerdaalt. Algauw zal het te gevaarlijk worden om verder te vluchten, en Scheem houdt me steviger vast. Hij pakt Kilorn ook beet; we springen alle drie terwijl de wereld om ons heen instort. Elke keer dat het donker wordt, krimpt mijn maag samen, en elke keer komt de vallende stad dichterbij. We kunnen nauwelijks meer iets zien vanwege de wolken as en stof, en die maken het ook moeilijk om adem te halen. Fonkelend breekt het glas; de scherven laten ondiepe wondjes achter op mijn gezicht en handen, en mijn kleren raken gerafeld. Kilorn ziet er erger uit dan ik; zijn verband is rood van vers bloed, maar hij blijft in beweging. Hij doet zijn best niet sneller te gaan dan wij. Mijn broer houdt me geen moment minder stevig vast, maar hij lijkt wel vermoeid te raken, want bij elke nieuwe sprong verbleekt hij. Ik ben niet hulpeloos; ik gebruik mijn vonken om de scherpe brokstukken metaal, waar zelfs Scheem niet samen met ons voor opzij kan springen, te laten afketsen. Maar Scheem en ik zijn niet voldoende, zelfs niet om onszelf te redden.

‘Hoe ver is het nog?’ Mijn stem klinkt iel en verdrinkt in het getij van de strijd. In dit waas van stof kan ik nauwelijks een meter ver zien. Maar ik kan wel voelen. En wat ik voel, zijn vleugels, motoren, elektriciteit, in drommen boven ons; ze komen steeds dichterbij. We zijn als muizen die wachten totdat roofvogels ze van de grond oppikken.

Opeens blijft Scheem staan, en zijn ogen met de kleur van honing schieten alle kanten op. Een angstig moment vrees ik dat hij verdwaald is. ‘Wacht,’ zegt hij, want hij weet iets wat wij niet weten.

Hij kijkt omhoog, naar het skelet van wat eens een machtig gebouw was. Het is ontzettend hoog, hoger dan de hoogste toren van de Zonnezaal, uitgestrekter dan het grote Caesarplein in Archeon. Er loopt een rilling over mijn rug als tot me doordringt dat het beweegt. Het gaat heen en weer, naar voren en naar achteren, zwaaiend op kronkelende steunpalen die toch al versleten waren na eeuwen van verwaarlozing. Terwijl we kijken, helt het bouwwerk voorover, eerst langzaam als een oude man op een stoel, maar dan sneller, steeds sneller, en het valt op ons en om ons heen.

‘Hou je aan me vast!’ roept Scheem boven het lawaai uit, en hij grijpt ons nog steviger beet. Hij heeft zijn armen om me heen geslagen en knijpt me bijna fijn; ik kan het nauwelijks verdragen. Ik verwacht het nu onplezierige gevoel van een sprong, maar dat komt niet. In plaats daarvan hoor ik een vertrouwder geluid.

Geweervuur.

Het is nu niet Scheems vaardigheid die me redt, maar zijn bloed. Een kogel die voor mij was bestemd, treft hem in het vlezige gedeelte van zijn bovenarm, en een andere zoeft langs zijn been, met medeneming van een homp vlees. Hij schreeuwt het uit van de pijn, en hij valt bijna op de gescheurde grond beneden ons. Ik voel de kogel door hem heen gaan, maar ik heb geen tijd voor pijn. Er komen nog meer kogels aan, te snel en te veel om je tegen te verweren. We kunnen alleen maar vluchten, zowel voor het instortende gebouw als voor het optrekkende leger. Het een sluit het ander uit, met al die brokken staal die tussen ons en het leger vallen. Tenminste, dat is wat zou moeten gebeuren. De zwaartekracht en het vuur hebben het gebouw naar beneden gebracht, maar de macht van de magnetroniussen voorkomt dat we ons tussen de brokstukken kunnen verschuilen. Als ik achteromkijk, zie ik hen, met hun zilverkleurige haar en zwarte bepantsering, een stuk of tien, die elke vallende balk en stalen steun weg-